

Évközi 9. vasárnap

2Kor 4,6-11

Kincsünk cserépedényben

6Isten ugyanis, aki azt mondta: „A sötétségből támadjon világosság”, a mi szívünket is megvilágosította, hogy Isten dicsőségének ismerete (Jézus) Krisztus arcán felragyogjon nekünk. 7Ez a kincsünk azonban cserépedényben van, hogy a nagyszerű erőt ne magunknak, hanem Istennek tulajdonítsuk. 8Mindenfelől szorongatnak minket, de össze nem zúznak, bizonytalanságban élünk, de kétségbe nem esünk. 9Üldözést szenvedünk, de elhagyatottak nem vagyunk. Földre terítenek bennünket, de el nem pusztulunk. 10Testünkben folyton-folyvást viseljük Jézus szenvedését, hogy egyszer Jézus élete is megnyilvánuljon testünkön. 11Életünkben állandóan ki vagyunk téve a halálnak Jézusért, hogy majd Jézus élete is nyilvánvaló legyen testünkön.

Pascal az embert gondolkodó nádszálnak nevezte, Pál pedig a hit cserépedényének (7. v.). Kétségtelen az ember és lelke, szelleme és pszichéje igen ingatag és törekeny. Van, akiket kis megpróbáltatás is össze tud zúzni, van, akit a folyamatos feszültség megtör, és aki korábban remek szellem volt, az szétszórt, beteg, megtört emberré válik. Akiben ez a változás hirtelen következik be, az sokaknak feltűnik, akik lassan kopnak el, azokat fel sem fedezzük, azt gondoljuk, ilyen értéktelenek, keserűnek és cinikusnak születtek.

Pál maga is megtapasztalta, hogy a vallási buzgóság hogyan tette őt fanatikussá, olyannyira, hogy az Isten nevében halálra köveztette István diakónust, és mint a zsidó templomi rendőrség tagja hajtóvadászatot készült indítani a keresztény csoportok ellen. Még a vallási lelkesedés is elindíthat sötét folyamatokat az ember lelkében. A buzgó emberek is képesek örültségeket véghezvinni. De Pál azt is megtapasztalta, hogy megtérésének élménye milyen nagy energiával ajándékozta meg. Ő aki nem volt sem magas, sem ügyes szónok, akit számos betegség gyötört, akit minden valószínűség szerint szembaj és epilepszia is gyötört, képes volt elviselni számos bizonytalanságot (8. v.). Sikerral viselte el az üldözéseket, mert tudta, ha Isten vele van, senki sem győzi le. Számos esetben kövezték meg (9. v.), amikor csak később tért magához, tehát szösz szerint földre terítették, de nem győzték kel. Sem a fájdalom, sem a félelem nem lett úrrá rajta Pál nem hagyta abba az evangelizálást. Számos esetben érezte, úgy szenved, mint Jézus a Golgotán, vagyis osztozik a

földi Jézus sorsának fájdalmas részleteiben: amikor megverték, amikor egykori tanítványai ellene fordultak, amikor zsidó testvérei az életére törtek. Mégis az apostol Jézus könyörülő jóságát akarta bemutatni ellenségeinek, bár nem olyan tisztán és szenvedélymentesen, mint a Mester, de ő is imádkozott ellenségeiért. Állandó életveszélyben dolgozott, de Krisztus evangéliumába és a feltámadásba vetett hite legyőzte ezt a veszélyt.

Aki az evangelizálás munkáját vállalja, az Krisztus életét vállalja. Biztos, hogy konfliktusokat kell elszenvednie, biztos, hogy legszebb elképzeléseibe fognak alpári vádakkal belerontani. Biztos, hogy ki lesz téve a rágalmazásoknak, biztos, hogy lesznek tanítványai, akik elfordulnak tőle. Biztos, hogy próbára teszik cserépedény-szerű léte. A kérdés, hogy elég erős lesz-e megőrizni eredeti lendületét, vagy elveszíti. Mindvégig megőrzi-e azt a tudatot, hogy amíg evangelizál, amikor az evangéliumért szenved, akkor őrzi meg értékes kincsét a kapott hitét. Ezt a hitet annál hitelesebben tudja hirdetni, minél nagyobb szenvedést kell elviselnie érte. De ugyanakkor a szenvedő igehirdető képes csak megérteni, hogy mit is tett Jézus, amikor meghalt a bűnösökért, amikor elviselte bűn nélkül a bűn súlyát, és hagyta, hogy bűnösöként feszítsék meg. A megváltás művét valójában nem lehet könyvből megérteni, hanem csak abból az életből, amelyet az üdvösség művének folytatására leéltünk. Csak a cserépedény el ne törjön!